

Jobban is lehetett volna, de pillanatnyilag így volt. A nyugalom meggyógyítja az embert. Néhány hónap múlva oda javultam, hogy olvasni is tudtam. Volt időm, míg vártam az öreget. Régóta nem olvasok, már csak márkás könyveket. Rövid az ember élete. Ha szeméttel tömi tele magát, hová teszi az igazi értékeket? Az egyetemen megtanítottak rá, hogy csak a világlklasszist érdemes kézbe venni.

A főnököm észrevétlenül, tolazkodás nélkül tudott puhatozózni a világ dolgai felől. Már jól benne voltunk a nyárban, azt mondja az öreg, Imre fiam, mért nem fejezed be az egyetemi tanulmányaidat?

— Lehet is azt? Öt-hat évet kiejtettem. Előlről meg nincs kedvem kezdeni.

— Majd én elintézem.

(Az elbeszélés befejező részét februári számunkban közöljük.)

Veress Miklós: DOMBOK

*Dombok körös-körül. És valahány van
annyi a zöld beszédes árnyalata.
Fölöttük felhő, csak mint a magányban
gomolygó derű hímest szárnyalata.*

*A fák közé háztetők települnek.
Hull, hull rájuk a diószín derengés.
Távoli csendjük békesség a fülnek,
madárjuk a szemnek: hús melegség.*

*Lassanként este lesz. Szobánknak ablakából
parányi csillaggá szűkül a távol:
a dombokon kigyúl egy lámpaszikra.*

*Az emberek az alkonyt is lekésték.
Mennek. Mennek haza. A sötétség
hüsen szitál rájuk s a házaikra.*